

ת"פ 15152/11/12 - מדינת ישראל נגד גיא שחר, אייל לוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15152-11-12 מדינת ישראל נ' קאהן ואח'

כבוד השופט שמאי בקר

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גיא רוסו, פמת"א (פלילי)

המאשימה

נגד

3. גיא שחר ע"י ב"כ עו"ד רונן רוזנבלום

הנאשמים

4. אייל לוי ע"י ב"כ עו"ד אייל לביא

ג ז ר ד ין

העבירות בהן הורשעו שחר ולוי

שני הנאשמים הורשעו בביצוע עבירה של סחיטה באיומים.

הנאשם 3 (להלן: "שחר") הורשע בביצוע שתי עבירות של סחיטה באיומים, ואילו הנאשם 4 (להלן: "לוי") הורשע בביצוע עבירה אחת.

הכרעת הדין בתיק היא ארוכה ומפורטת; לצורך גזר דין זה אפרט בקצרה אך את הנתונים הצריכים לענייננו.

לאחר תאונת דרכים קלה, ללא נפגעים, בה היתה מעורבת מכוניתם של הנאשמים 1 ו-2, הגיעו שחר ולוי למקום התאונה, ברחוב דיזינגוף פינת פרישמן בתל אביב, שם ביצעו את העבירות דלעיל.

שחר הורשע בכך שניגש לאחד המתלוננים, אלון כפיר, מי שנהג ברכב השני שהיה מעורב בתאונת הדרכים האמורה, ואיים עליו בכל שאמר לו שאם לא ימסור לידיו את מכשיר הטלפון הנייד שלו בכדי למחוק תמונות בהן צולם לכאורה הנאשם 1 - "יפוצץ לו את הפנים ליד השוטרים".

סחיטה באיומים נוספת שביצע שחר, באה לידי ביטוי באותו האירוע, מיד לאחר העבירה שביצע כלפי כפיר. שחר דלק

אחרי בני זוג וכשהשיגם, בתוך בית קפה אליו נמלטו, סחט באיומים את הגבר, על מנת לקבל את מכשיר הטלפון הנייד שלו, שוב - על מנת למחוק תמונות הימנו.

לוי הורשע בביצוע סחיטה באיומים, לאחר שפנה למתלוננת השניה בתיק, אנה מלמן, גם היא היתה ברכב שהיה מעורב בתאונת הדרכים, יחד עם חברה דאז, אלון כפיר; לוי דרש ממלמן את הטלפון הנייד שלה, ו"ביקש" ממנה למחוק תמונות שצלמה באמצעותו. על פי הכרעת הדין, לוי עשה כן אגב היותו חלק מקבוצה של גברים נוספים אשר "סגרו" על בני הזוג האמורים, במעין חצי-מעגל, ומכאן קביעת בית המשפט שאין זו אלא סחיטה באיומים, להבדיל מבקשה מנומסת, שממילא גם לה לא היה כל מקום או יסוד.

מתחם העונש ההולם

התובע, הפרקליט גיא רוסו, עמד על הערכים המוגנים בבסיסה של עבירת הסחיטה באיומים. לשיטתו, ועל כך לא יכולה להיות מחלוקת, גם עבירה זו, שאין לה ביטוי של אלימות פיזית, עדיין חותרת היא תחת הרעיון החברתי, היסודי, לפיו כל פרט בחברה רשאי להתנהל כרצונו בתוך גדריו של החוק.

הנאשמים פגעו בערך זה, ולגישת התביעה מידת הפגיעה בערך החברתי דנא - היא מירבית.

התביעה הביאה כתקדים את פסק דינו של כבוד השופט (כתוארו אז) דוד רוזן במסגרת ת"פ 61549-11-15 **מדינת ישראל נגד אייל בן משה ואח'** (פורסם במאגרים ביום 22.12.16) שם נדונה פרשה רחבת היקף של סחיטה באיומים, קשירת קשר לביצוע פשע, תקיפות בנסיבות מחמירות ועוד כהנה וכהנה.

אליבא דהתביעה, ככל שניתן להבין את טיעונה (ראו אי הבהירות המסוימת, בעמוד 275 לפרוטוקול שו' 25 עד 29), הרי שבעוד שכבוד השופט רוזן קבע מתחם בין 24 ועד 36 חודשים של מאסר בפועל לעבירות בהן דן בית המשפט המחוזי בתל אביב, הרי שבתיק דנא, עתרה התביעה לעונש של ששה חודשי מאסר, כרף תחתון, ועד "מספר רב של חודשי מאסר" (הגם שהתובע הזכיר בטיעונו, בהיבט זה, דווקא את סעיף 40 יא לחוק, אותו סעיף המדבר בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, קרי - אלה שאינן קשורות לקביעת מתחם הענישה). יצוין, כי מעמוד 284 לפרוטוקול (שו' 8) עולה, כי הרף העליון אליו כיוון התובע המלומד בדבריו, היה 24 חודשים, הגם שניאות, לנוכח הפסיקה שהציגה ההגנה, לכייל את אותו הרף, כדי 18 חודשים, בלבד.

בין כך ובין כך, נראה שגם לשיטת התביעה עצמה, המתחמים שנקבעו בבית המשפט המחוזי בפרשת בן משה, לעיל, הינם מתחמים מחמירים, המתאימים לאותן עבירות חמורות של סחיטה באיומים, שבוצעו במסגרת התיק דשם, ונראה כי על פני הדברים בין לבין העבירות דכאן פעורה תהום.

כך למשל, כותב כבוד השופט רוזן כי הנאשמים 1 ו-2 באותה פרשה הטילו אימתם וחיתתם על אחד, צדוק, עד - "שבחר

לנטוש מקור פרנסתו למען שלומו ובטחונו".

הנה כי כן, ברור שאין הרי הטלת אימה, רגעית, ספונטנית, ברחוב דיזינגוף בתל אביב, בדרישה לקבל פלאפון או למחוק תמונות הימנו, דרישה - שנתקלה בסירוב על ידי הנסחטים, כהרי מסכת הייסורים והטרור שידע אותו צדוק אומלל, לאורך תקופה, עד שהחליט שלא להמשיך עוד בעבודתו, מחמת החשש לשלומו ובטחונו.

נאמנים עלי, איפוא, קביעותיו של בית המשפט המחוזי בנצרת, אשר במסגרת ת"פ 33861-01-13 **מדינת ישראל נגד מנזל ואח'** (פורסם במאגרי המשפט ביום 27.10.13), לפיהן -

"סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בהתייחס לעבירה של סחיטה באיומים, מלמדת כי מנעד הענישה רחב יחסית והוא נע, משעות של"צ ומאסר מותנה ועד למאסר בפועל, כשהכל תלוי בנסיבות ביצוע העבירה בסוג האיום, גובה סכום הסחיטה, נסיבות המעשה וזהות הנסחט".

(ההדגשה במקור).

דומה כי ממתחם הענישה שנקבע בפרשת **בן משה**, מחד גיסא, לעומת פסיקה שונה שהניחה בפני ההגנה (ראו למשל את עפ"ג (ת"א) 52382-11-11 **ישראל מחלב נ' מדינת ישראל**, פורסם ביום 20.6.12 - שם נשלח מחלב, שבשני אירועים שונים, גם איים וגם סחט באיומים את הזולת, כשהוא בעל עבר בתחום, לארבעה חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות) ניתן ללמוד כי אבחנתו של בית המשפט המחוזי בנצרת, כמצוטט לעיל, קולעת. במילים אחרות, בעבירה של סחיטה באיומים, המנעד אכן רחב מאוד, וכל מקרה - לגופו ולנסיבותיו.

במקרה דנא, עמדתי על הערך החברתי שנפגע, על מידת הפגיעה בו, שהיא בינונית בעיני, וכאמור - מדיניות הענישה היא רחבה ביותר, איש איש, קטגור מזה וסנגור משם, כל אחד ימצא את מבוקשו בקשת הרחבה של הפסיקה.

יובהר, כי מידת הפגיעה היא בינונית, לטעמי, לכל היותר, הואיל וכל סחיטה היוותה אפיזודה קצרה, כשלעצמה, ללא תוצאה, ובלא שנלוותה לה אלימות של ממש (רוצה לומר, שלא בוצעו עבירות נלוות על ידי שחר או לוי), אף ללא רקע כספי, או אפילו היכרות ממשית בין העבריינים לקורבנות.

מבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע של העבירות שביצעו שחר ולוי, הרי שקשה לדבר על תכנון ממשי שקדם לביצוע העבירה, בוודאי לא זה ברמה של קשירת קשר, כפי גרסת המאשימה בכתב האישום, והעבירות שבוצעו היו ספונטניות למדי.

איני מוצא להכביר מילים על הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות, וכך גם לא על הנזק שנגרם, בפועל, מביצוען, שכן ניתוח כאמור היה מקל, שלא כדין, עם הנאשמים. רוצה לומר, כי העובדה שהסחיטה באיומים לא נשאה פירות,

והדברים לא גלשו לכלל אלימות של ממש - כל אלה הוזכרו לעיל, לקולא, אמנם, אולם מאידך גיסא - קשה להתעלם מן החומרה שיש לייחס להתנהגות הבריונית והאדנותית שהפגינו שחר ולוי, בטבורה של עיר, לעין כל, משל היו אדוני הארץ ממש.

אין להשלים עם התנהגות דרשנית ומאיימת כגון דא, ותפקידו של בית המשפט הוא להרתיע ברנשים אלימים מלהתנהג כך ברחובות הכרך כאילו אין דין ואין דיין, כל דאלים גבר.

ההגנה דיברה על כך שהנאשמים לא עזבו את זירת האירוע, לא נפוצו לכל עבר טרם הגעת השוטרים למקום, משמע - לא סברו שעברו כלל עבירה; זו היא דרך אחת להשקיף על הדברים, דרך שנדחתה, כאמור בהכרעת הדין, ואולם אני סבור שהתנהלות הנאשמים, שאפילו לא טרחו לברוח מן המקום לאחר ביצוען של העבירות, מלמדת על תחושתם, כאילו הם כל יכולים, ובשפת העם - "אין מי שיכול עליהם". אין זו תחושה בעלמא: מצב דברים זה בא לידי ביטוי באימום המפורש של שחר על כפיר, לפיהם איים כי יפוצץ את פניו - גם ליד השוטרים.

הנה כי כן, אני קובע, כי בנסיבותיה של פרשה זו, פשיטא שאין לדבר על של"צ ועל ענישה צופה פני עתיד, וברי כי הרף התחתון של מתחם הענישה צריך שיעמוד על מספר חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד לשנת מאסר, בפועל.

קביעת עונשם של שחר ולוי בתוך המתחם

לא ניתן לדבר על פגיעה מיוחדת של העונש בנאשמים, אם בכלל, ואם מפאת גילם, כמצוות המחוקק בסעיף 40 יא לחוק העונשין, והוא הדין ביחס לפגיעה של העונשים במשפחות הנאשמים, עם כל הצער שבדבר.

בא כוחו של שחר עמד על כך שלמרשו נגרם נזק בדמות 40 ימי מעצר קשים, מאחורי סורג ובריח, ועוד ששה חודשי מעצר בית; לגבי ידידי, אין המדובר בנזקים מיוחדים שנגרמו לנאשם כתוצאה מביצוע העבירה או מהרשעתו, כאמור בסעיף 40 יא לחוק, אולם בהחלט ילקח ענין זה בחשבון, עת ינוכו ימים אלה מימי מאסרו, והוא הדין ביחס לנאשם 4, לוי.

למרבה הצער, לא ניתן לייחד מילים למאמצי מי מהנאשמים לתיקון תוצאות העבירה או לפיצוי הנזקים שנגרמו, וכך - ואולי ביתר שאת - הם פני הדברים ביחס לסוגיית שיתוף הפעולה של מי מהם עם רשויות אכיפת החוק.

שחר הציג בפניי תעודת מילואים, ללמדך על התנהגותו החיובית ותרומתו לחברה.

הן שחר והן לוי לא דיברו על נסיבות חיים קשות, בוודאי לא כאלה שהיו להן השפעה על ביצוע מעשי העבירה, כדרישת החוק, עת שוקל בית המשפט להתחשב בנאשמים.

גם שחר גם לוי, באמצעות עורכי הדין רוזנבלום ולביא, סנגוריהם, יצאו חוצץ נגד התנהגות רשויות אכיפת החוק, אם כיחיס למחדלי חקירה אשר עליהם נתתי את הדעת בהכרעת הדין, ואם - ואולי בעיקר - נוכח מה שהם קראו, למשל, "ניפוח מגמתי של עובדות המקרה על ידי המאשימה, ייחוס מספר רב של עבירות לאירוע נקודתי" (עמוד 277 לפרוטוקול).

לא ארחיב לענין זה, המתייחס לסוגיית "האכיפה המוגברת" נגד הנאשמים, ואסתפק בהפניית הקורא לפרק החותם את הכרעת הדין, הדין באותו "פיל שבחדר", וכן לפער הניכר שבין כתב האישום, על שלל סעיפיו ועבירותיו, ולבין הכרעת הדין. אלה מדברים בעדם, והם בהחלט, **בין היתר**, מדריכים שלא לקבוע את עונשם של שחר ולוי במתחם הענישה הבינוי - עליון.

העבירות בוצעו בשנת 2012, ולענין זה הפנו הסנגורים לרכיב "חלוק הזמן מעת ביצוע העבירה". אכן, חלפו עברו להם כמעט חמש שנים מאז ביצוע העבירות. מדובר בתקופה משמעותית, החייבת לבוא לקבל ביטוי בשלב העונש, מה עוד שלא ניתן לומר כלל כי למי מהנאשמים היתה יד או רגל בכך שהפרשה הסתיימה בחלוק חומש.

עברם הפלילי של שחר ולוי שונה: בעוד שלפי התביעה כלל העבירות שביצע שחר התיישנו (אך לא נמחקו), הרי שלחובתו חמש הרשעות קודמות, ישנות מאוד, כאמור, שעניינן הרשעה בכרטיסי חיוב, מרמה וזיוף ועבירות על חוק התכנון והבניה.

לעומת זאת, ללוי ארבע עבירות קודמות, חלקן התיישן (לצד רישום פלילי ללא הרשעה), אולם לחובתו עבירת אלימות משנת 2008 בעבירות נשק וקשירת קשר שבגינן ריצה 18 חודשי מאסר בפועל, לצד עבירת סמים של החזקת סמים לצריכה עצמית, משנת 2011. הנה כי כן, לוי ריצה כבר עונש של מאסר בפועל, וזאת מחמת ביצוע עבירות חמורות יחסית.

כן ראוי לתת משקל, לטובת הנאשמים, בהתייחס למעצר בית ממשוך בו שהו, לאורך חודשים, מעבר למעצר הראשוני עצמו; מעצר הבית הארוך לא היה בא לעולם לו היו השניים מואשמים רק - מבלי להקל ראש - בעבירה של סחיטה באיומים. הראיה בדיעבד היא גם חוכמה שבדיעבד, קרי - חוכמה קטנה מאד, אולם בכל זאת, מבחינה אבסולוטית, יש גם מקום וגם משקל לגורם זה על כפות המאזניים הניצבות לפני בית המשפט, לעת עונש.

טרם חתימה, עוד שני ענינים שהם מחוץ למתחם הענישה, אך בוודאי נושקים לו, והם רלוונטיים עד מאד לענייננו.

הראשון: שחר ביצע כאמור **שתי** עבירות של סחיטה באיומים; בנסיבות הענין, כאשר הזירה הרחבה אמנם היא אותה הזירה (אך בכל זאת, הביצוע נעשה בתתי-זירות שונות, ברחוב לחוד, ובבית הקפה לחוד); והזמן הוא סמוך אמנם, אך כל עבירה עומדת, כשלעצמה; ובמיוחד כאשר הקורבנות **שונים בתכלית** - לא ניתן, לדעתי, לשעות לעתירת ההגנה לראות במעשיו - כמקשה אחת. מדובר, על פני הדברים, בשתי עבירות שונות של סחיטה באיומים.

והענין השני: אין מנוס מלהזכיר את החלטתי מיום 19.4.17, בעניינו של לוי, ולפיה קיבלתי את עמדת הממונה על עבודות השירות, לפיה **אין** לוי מתאים לביצוע עבודות שירות, מחמת קיום יסוד סביר לחשש של פגיעה בגופו או בחייו של אדם, לרבות בנאשם עצמו, אם ישא את עונש המאסר בעבודות שירות, והכל בהתאם להוראת סעיף 51 ב (ב1) (1) לחוק העונשין (ראו בהרחבה - את ההחלטה, על נימוקיה).

שחר ביקש, במילתו האחרונה, לתת לו להמשיך בחייו, במיוחד לאחר שהקים משפחה לאחרונה, ובעוד מספר חודשים יהפוך לאבא.

לוי ביקש, אף הוא, להניח פרשה זו מאחוריו, ועמד על כך שהוא איש משפחה, אב לחמישה, בעל מספרה, שאך מבקש לפרנס את משפחתו.

אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, לאחר איזון מכלול השיקולים, בין היתר - מספר העבירות, העבר הפלילי השונה של השניים, פני כתב האישום המקורי אל מול הכרעת הדין, כמו גם את חלוף הזמן הרב מעת ביצוע העבירות, וההגבלות שהוטלו על הנאשמים עד כאן, מצאתי לגזור את דינם כדלקמן.

הנאשם 3 - גיא שחר

א. מאסר בפועל למשך חמישה חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה מיום 5.2.17, בניכוי ימי מעצרו.

ב. מאסר למשך ששה חודשים, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים יעבור עבירה בה הורשע בפרשה זו.

ג. פיצוי למתלוננת מלמן ולמתלונן בלפר בסך 2000 ₪, כל אחד, אשר ישולם תוך 60 ימים מהיום.

ד. קנס בסך 1000 ₪ אשר ישולם תוך 60 ימים מהיום.

הואיל וחלף מועד תחילת ריצוי עבודות השירות כפי שקבען הממונה, אני מורה לממונה לקבוע מועד חדש, קביעה שתבוצע תוך חודש ימים מהיום, לאחר שהמזכירות והסנגור ישלחו העתק החלטה זו אל הממונה. לאחר קביעת מועד כאמור - תינתן לה תוקף של החלטה שיפוטית, מבלי צורך לקיים דיון נוסף.

אני מזהיר את הנאשם, כי אי ביצוע עבודות השירות כדת וכדין, לשביעות רצונם המלאה של הממונה או מי מטעמו - יביאו לכך שירצה את עונשו, או את יתרתו, מאחורי סורג ובריח.

הנאשם 4 - אייל לוי

א. מאסר בפועל למשך ארבעה חודשים, בניכוי ימי מעצרו.

ב. מאסר למשך ששה חודשים, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים יעבור עבירה בה הורשע בפרשה זו.

ג. פיצוי למתלונן כפיר בסך 2000 ₪, אשר ישולם תוך 60 ימים מהיום.

ד. קנס בסך 1000 ₪ אשר ישולם תוך 60 ימים מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ט אייר תשע"ז, 15 מאי 2017, בהעדר הצדדים.